

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

20 kwietnia

Nr. 11

Rok 1933.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 45 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz.: 94—z dnia 10 kwietnia 1933 r. w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Łodzi do jednego z dwóch typów 120

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

Poz.: 95—z dnia 20 marca 1933 r., wydana w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanii gorzelniczej 1933/34 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu) 120

96—z dnia 23 marca 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota 121

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz.: 97—z dnia 14 marca 1933 r. L. D. V. 27834/4/32 w sprawie stosowania 1% stawki w podatku przemysłowym od obrotu przedsiębiorstw, trudniących się instalacją ogrzewań centralnych, kanalizacji, wodociągów i t. p. 121

98—z dnia 14 marca 1933 r. L. D. V. 9222/1/33 w sprawie opodatkowania w Polsce skupu zawodowego w związku z umową polsko-gdańską z dnia 29 maja 1929 r. o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków bezpośrednich 121

99—z dnia 15 marca 1933 r. L. D. V. 9476/1/33 w sprawie bezpośredniego komunikowania się Izb Skarbowych z urzędami zagranicznymi R. P. 122

100—z dnia 17 marca 1933 r. L. D. V. 12967/4/33 w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego cukrowni przy obrocie bez zysku nawozami sztucznymi, węglem i nasionami buraczanami 122

101—z dnia 17 marca 1933 r. L. D. V. 12343/2/33 w sprawie obliczania różnic w podatku dochodowym, dodatku 10% i dodatku kryzysowym z tytułu kumulacji wynagrodzeń 122

102—z dnia 23 marca 1933 r. L. D. V. 11560/1/33 w sprawie czasowego rozszerzenia kompetencji izb i urzędów skarbowych w umarzeniu i rozkładaniu na raty zaległości podatkowych 124

103—z dnia 31 marca 1933 r. L. D. IV. 7391/1/33 w sprawie książeczek z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes). 126

OKÓLNIK DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO:

Poz.: 104—z dnia 1 kwietnia 1933 r. Nr. 4/IV w sprawie sprzedaży denaturatu luzem 127

WYKŁADNIA USTAWY O OPŁATACH STEMPLOWYCH:

Poz.: 105—Wykładnia ustawy o opłatach stempłowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu 127

Wyszły z druku Nr. Nr. 23, 24, 25 i 26 Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 23, poz. 186—Ustawę skarbową z dnia 28 lutego 1933 r. na okres od 1 kwietnia 1933 r. do 31 marca 1934.
192—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 marca 1933 r. o uldze celnej na mace.

- Nr. 24, poz. 198—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. o przyjmowaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej na spłatę zaległości podatkowych.
- 199—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych serji I.
- 203—Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu z dnia 23 listopada 1932 r. celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.
- 204—Obwieszczenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1933 r. o sprostowaniu błędu w załączniku do rozporządzenia z dnia 3 września 1932 r. w sprawie zmiany ustawy (statutu) Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.
- Nr. 26, poz. 218—Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. o emisji obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacji b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901.
- 219—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.
- 220—Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1933 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast, zmienionego rozporządzeniem z dnia 6 kwietnia 1928 r. oraz rozporządzeniem z dnia 15 października 1931 r.

OGŁOSZENIA.

94.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Łodzi do jednego z dwóch typów.

Na zasadzie art. 4, 12 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Z zakresu działania 4 Urzędu Skarbowego w Łodzi wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe 10 Urzędu Skarbowego w Łodzi, z zakresu zaś działania 5 Urzędu Skarbowego w Łodzi wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe 7 Urzędu Skarbowego w Łodzi.

Wyłączone czynności przekazuje się właściwym terytorjalnie urzędowi skarbowym.

§ 2.

Tworzy się kasy przy 7 i 10 Urzędzie Skarbowym w Łodzi i równocześnie zaszeregowuje się je do typu B.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulegają częściowej zmianie zarządzenia z dnia 21 grudnia 1931 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 520) i z dnia 30 marca 1932 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu

Nr. 10, poz. 190) w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych do jednego z dwóch typów.

Za Ministra Skarbu:
(—) Adam Koc
Podsekretarz Stanu.

95.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 marca 1933 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanji gorzelniczej 1933/34 r. na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelnii rolniczych w okresie kampanji gorzelniczej 1933/34 r. na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu), na 200.000 hl spirytusu 100% (słownie: dwieście tysięcy hl spirytusu 100%).

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) Sew. Ludkiewicz.

(Monitor Polski z dn. 3.IV. 1933 r. Nr. 77, poz. 99).

96.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 marca 1933 r.

c wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)—ustalam na miesiąc kwiecień 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 31.III. 1933 r. Nr. 75, poz. 96).

97.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 marca 1933 r.

L. D. V. 27834/4/32

w sprawie stosowania 1% stawki w podatku przemysłowym od obrotu przedsiębiorstw trudniących się instalacją ogrzewań centralnych, kanalizacji, wodociągów i t. p.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Celem ujednostajnienia postępowania władz skarbowych przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw, trudniących się instalacją: ogrzewań centralnych, kanalizacji, wodociągów, łazienek, wszelkiego rodzaju wentylacji i t. p. — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż do obrotów powyższych przedsiębiorstw ma zastosowanie 1%-owa stawka podatkowa, przewidziana w art. 7 lit. A p. 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) o ile zachodzą w całości warunki w tymże art. 7 lit. A p. 7 ustawy przewidziane, t. j. o ile przedsiębiorstwa te osiągają obroty, określone w art. 5 p. 4 (prowadzą roboty, jako samoistne przedsiębiorstwa — Rozdz. V Cz. II lit. A, taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) lub w art. 5 p. 7 ustawy (należą do przedsiębiorstw przemysłowych budowlanych i wyko-

nywują roboty z własnych materiałów — Rozdz. XIX, Cz. II lit. C taryfy) przy budowie domów mieszkalnych i prowadzą prawidłowe księgi handlowe.

Obroty wspomnianych przedsiębiorstw, nieodpowiadające powyższym warunkom, podlegają 2%-owej stawce podatkowej z art. 7 lit. G ustawy.

Równocześnie Ministerstwo wyjaśnia, iż „za domy mieszkalne” należy uważać budynki, w których przynajmniej 2/3 użytkowej powierzchni służy wyłącznie celom mieszkalnym (jako pokoje mieszkalne będą uważane także kuchnie, nisze lub alkowy i t. p.).

O powyższem należy zawiadomić urzędy skarbowe.

Podsekretarz Stanu:

(—) *K. Rożnowski.*

98.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 marca 1933 r.

L. D. V. 9222/1/33

w sprawie opodatkowania w Polsce skupu zawodowego w związku z umową polsko-gdańską z dnia 29 maja 1929 r. o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków bezpośrednich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienia polsko-gdańskiej umowy z dnia 29 maja 1929 r. o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków bezpośrednich nie naruszają, ani nie ograniczają prawa Polski do opodatkowywania zgodnie z wewnętrznym ustawodawstwem podatkiem Polski przedsiębiorstw, wykonywanych w formie skupu zawodowego (część II lit. B, rozdz. II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile chodzi o obciążenie tych przedsiębiorstw państwowym podatkiem przemysłowym. W tej mierze należy zatem w pełni stosować przepisy ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1932, Nr. 17, poz. 110). Stanowisko to, uzasadnione brzmieniem art. III powołanej umowy i pkt. 3) protokołu końcowego tej umowy, ustalone zostało przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Senatem W. M. Gdańska.

Podaną wyżej interpretację wspomnianej umowy należy stosować do wszystkich spraw, które nie zostały jeszcze zakończone w toku postępowania administracyjnego orzeczeniami

ostatecznymi w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Treść niniejszego zarządzenia należy niezwłocznie podać do wiadomości władzom podatkowym I instancji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

99.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 marca 1933 r.

L. D. V. 9476/1/33

w sprawie bezpośredniego komunikowania się Izb Skarbowych z urzędami zagranicznymi R. P.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zarządza, w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, aby na przyszłość Izby Skarbowe zwracały się o udzielenie im pomocy prawnej w zakresie zbierania potrzebnych informacji oraz doręczania wszelkiego rodzaju pism osobom zamieszkałym zagranicą bezpośrednio do właściwych polskich placówek zagranicznych, przesyłanie bowiem tego rodzaju wniosków za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych przysparza tylko zbędną korespondencję i powoduje zwłokę w załatwianiu spraw.

Oczywistą jest rzeczą, że wnioski o przeprowadzenie pomocy prawnej na obszarze tych państw, z którymi Polska zawarła specjalne umowy o wzajemnym udzielaniu pomocy prawnej, należy kierować nie do polskich placówek zagranicznych, lecz w drodze przewidzianej takimi umowami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

100.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 marca 1933 r.

L. D. V. 12967/4/33

w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego cukrowni przy obrocie bez zysku nawozami sztucznymi, węglem i nasionami buraczanymi.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Ministerstwo

Skarbu wyjaśnia, że cukrownie, prowadzące handel węglem, nawozami sztucznymi i nasionami buraczanymi, o ile wydają powyższe artykuły bezpłatnie, względnie sprzedają je plantatorom buraczanym oraz pracownikom po cenie zakupu lub po cenie kosztów własnych, a zatem nie osiągają na tych transakcjach zysku, nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa handlu towarowego wspomnianymi artykułami.

W związku z powyższym zarządzeniem uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 1 lipca 1930 r. L. D. V. 4292/4/30 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 20, poz. 378).

Zarazem wyjaśnia się, że wapno defakcyjne jest odpadem przy produkcji cukrowni, wobec czego obroty, uzyskane ze sprzedaży wapna defakcyjnego, powinny być doliczone do obrotów przedsiębiorstwa przemysłowego cukrowni niezależnie od tego, czy na transakcjach wapnem cukrownie osiągają zysk, czy też zysku nie osiągają.

Dyrektor Departamentu.
(—) *W. Koszko.*

101.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 marca 1933 r.

L. D. V. 12343/2/33

w sprawie obliczania różnic w podatku dochodowym, dodatku 10% i dodatku kryzysowym z tytułu kumulacji wynagrodzeń.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z przepisami art. 112-a ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771) — wyjaśnia się, co następuje:

I. Obliczenie różnicy w podatku dochodowym z tytułu kumulacji wynagrodzeń.

Dla obliczenia różnicy w podatku dochodowym z tytułu kumulacji wynagrodzeń (uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę) — miarodajną jest suma wszystkich wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku kalendarzowego od wszystkich słuźbodawców razem. Za słuźbodawcę w rozumieniu Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym uważa się każdego, kto wypłaca (asygnuje) wynagrodzenie, podlegające opodatkowaniu według tego Działu. Obowiązki

kumulacji podlegają również wynagrodzenia, które, obliczone w stosunku rocznym, nie przekraczają kwoty 2.500 zł, jeżeli tylko łączna suma wynagrodzeń, otrzymana od różnych służbodawców przekracza 2500 zł. (Np. ktoś otrzymywał od trzech służbodawców w ciągu 1932 r. po 100 zł miesięcznie).

II. Obliczenie 10% dodatku, przypadającego do zapłaty przy uiszczaniu różnicy z tytułu kumulacji wynagrodzeń.

a) Jeżeli osoba, składająca obliczenie różnicy z tytułu kumulacji wynagrodzeń, otrzymywała w ciągu ubiegłego roku jedynie wynagrodzenia, nie podlegające kryzysowemu dodatkowi do podatku dochodowego, wówczas 10% dodatek przypada do zapłaty od całej różnicy w podatku dochodowym.

b) Jeżeli natomiast osoba składająca obliczenie różnicy otrzymywała w ciągu ubiegłego roku jedynie wynagrodzenia podlegające kryzysowemu dodatkowi, wówczas 10% dodatek przy uiszczaniu różnicy w podatku nie przypada wogóle do zapłaty.

c) Wreszcie, jeżeli osoba składająca obliczenie różnicy, otrzymywała w ciągu ubiegłego roku i wynagrodzenia nie podlegające dodatkowi kryzysowemu i podlegające temu dodatkowi, wówczas przy uiszczaniu różnicy w podatku, przypada do zapłaty 10% dodatek od tej części, która została obliczona od wynagrodzeń, nie podlegających kryzysowemu dodatkowi.

III. Obliczenie różnicy w kryzysowym dodatku przy kumulacji wynagrodzeń.

a) W razie kumulacji kilka wynagrodzeń, nie podlegających kryzysowemu dodatkowi, względnie w razie kumulacji takich wynagrodzeń z jednym wynagrodzeniem, podlegającym dodatkowi kryzysowemu — nie przypada do zapłaty żadna różnica z tytułu dodatku kryzysowego.

b) W razie kumulacji tylko wynagrodzeń, podlegających dodatkowi kryzysowemu, podstawą obliczenia różnicy w kryzysowym dodatku jest łączna suma otrzymanych wynagrodzeń.

c) W razie kumulacji wynagrodzeń, nie podlegających kryzysowemu dodatkowi z więcej, niż jednym wynagrodzeniem, podlegającym dodatkowi kryzysowemu, podstawą obliczenia różnicy w kryzysowym dodatku jest łączna suma wynagrodzeń, podlegających kryzysowemu dodatkowi.

Podaną wyżej interpretację objaśniają następujące przykłady:

Przykład I. Urzędnik państwowy z rocznym uposażeniem 2.200 zł był w 1932 r. administratorem domu, za co otrzymał 1.200 zł, łączna suma wynagrodzeń otrzymanych w 1932 r. wynosi 3.400 zł.

a) **Obliczenie różnicy w podatku.** Od łącznej sumy wynagrodzeń 3.400 zł podatek według

skali art. 111 ustawy o podatku dochodowym wynosi 2,2%, czyli kwota 74,80 zł. Ponieważ w ciągu roku ubiegłego nie potrącono wcale podatku, przypada do uiszczenia tytułem różnicy w podatku cała kwota 74,80 zł.

b) **Obliczenie kwoty 10% dodatku, przypadającej do uiszczenia przy wpłacie 74,80 zł różnicy w podatku.** Od uposażenia z funduszy administracji domu 1.200 zł, podatek 2,2% wynosi 26,40 zł, zaś od wynagrodzenia z tytułu administracji domu 1.200 zł, podatek 2,2% wynosi 26,40 zł, razem 74,80 zł. Ponieważ 10% dodatek pobiera się tylko od różnicy w podatku, obliczonej od wynagrodzeń nie podlegających kryzysowemu dodatkowi — przy uiszczaniu 74,80 zł różnicy w podatku należy pobrać 10% dodatek tylko od kwoty 48,40 zł, w wysokości 4,84 zł.

c) Od wynagrodzenia za administrację domu 1.200 zł nie przypada do zapłaty ani kryzysowy dodatek (poniżej 2.500 zł), ani też od podatku 26,40 zł nie przypada do zapłaty 10% dodatek, ponieważ w zasadzie wynagrodzenie 1.200 zł, jako wynagrodzenie nie z funduszy Państwa, podlega kryzysowemu dodatkowi.

Przykład II. Składający obliczenie różnicy otrzymał w ciągu 1932

Śłużbodawcy prywatni:	Wynagrodzenia roczne w zł.:	Potrącony podatek w zł.:	Potrącony dodatek kryzysowy w zł.:
A.....	9.600	393,60	96
B.....	6.000	186,—	60
Razem	15.600	579,60	156
Skarb Państwa	3.600	82,80	—
Związek komun.	4.800	134,40	—
Razem	8.400	217,20	—
Ogółem	24.000	796,80	156

a) **Obliczenie różnicy w podatku:** Od łącznej sumy wynagrodzeń 24.000 zł, otrzymanych od wszystkich służbodawców, podatek według skali art. 111 ustawy wynosi 8,3%, czyli kwotę 1.992 zł; ponieważ tytułem podatku potrącono tylko 796,80 zł, przypada do uiszczenia różnica w podatku 1.195,20 zł.

b) **Obliczenie kwoty 10% dodatku, przypadającej do uiszczenia przy wpłacie 1.195,20 zł różnicy w podatku:** Od sumy 8.400 zł wynagrodzeń, otrzymanych ze Skarbu Państwa i związku komunalnego, podlegających 10% dodatkowi potrącono tytułem podatku 217,20 zł. Wobec zastosowania przy obliczeniu różnicy w podatku, stopy procentowej 8,3% także do sumy 8.400 zł, podatek od tej kwoty wynosi 697,20 zł. Odejmując od 697,20 zł potrącony podatek 217,20 zł, stwierdzamy, że w różnicy podatku 1.195,20 zł, przypadającej do uiszczenia, jak pod a), mieści się różnica 480 zł, obliczona od uposażenia ze Skarbu Państwa i związku komunalnego, która podlega 10% dodatkowi. W związku z tem, należy przy uiszczaniu różnicy w podatku 1.195,20 zł, uiszczyć równocześnie 10% od 480 zł, czyli kwotę 48 zł tytułem 10% dodatku.

c) **Obliczenie różnicy w kryzysowym dodatku:** Suma wynagrodzeń, podlegających kryzysowemu dodatkowi wynosi 15.600 zł, a dodatek kryzysowy od tej sumy 2%, czyli 312 zł. Ponieważ tytułem kryzysowego dodatku potrącono w ciągu ubiegłego roku tylko kwotę 156 zł, przypada do uiszczenia różnica w kryzysowym dodatku 156 zł.

Kwoty różnicy w podatku, kryzysowym dodatku oraz należności z tytułu 10% dodatku są płatne **w czterech równych ratach kwartalnych.**

Na sposób obliczania 10% dodatku zwraca się specjalną uwagę Kas Urzędów Skarbowych, celem uniknięcia nieporozumień przy wpłaceniu poszczególnych rat kwartalnych różnicy z tytułu kumulacji wynagrodzeń.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

102.

OKÓLNIA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 marca 1933 r.

L. D. V. 11560/1/33

w sprawie czasowego rozszerzenia kompetencji izb i urzędów skarbowych w umarzaniu i rozkładaniu na raty zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W celu usunięcia z ksiąg biernych nieściągalnych zaległości podatkowych, zarządzam na zasadzie postanowień ustępu 2) art. 1 oraz art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291), co następuje:

I.

Upoważnia się Izby Skarbowe (Wydziały II i Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy) do umarzania we własnym zakresie, na zasadzie art. 1 ustęp 1) lit. a) ustawy z dnia 10 marca 1932 r., zaległości w państwowych podatkach, wymienionych w cytowanym przepisie, pochodzących z okresu do dnia 31 grudnia 1931 r. włącznie — w następujących granicach:

1) w podatku przemysłowym do kwoty 10.000 złotych dla poszczególnych płatników (przepis w tym punkcie zawarty nie uchyla jednak uprawnień Izb Skarbowych z art. 93 ustawy o państwowym podatku przemysłowym);

2) w podatku dochodowym z działu I ustawy do kwoty 5.000 złotych dla poszczególnych płatników;

3) w podatku majątkowym do kwoty 10.000 złotych dla poszczególnych płatników;

4) w podatku od kapitałów i rent do kwoty 1.000 złotych dla poszczególnych płatników;

5) w podatku gruntowym do kwoty 1.500 złotych dla poszczególnych płatników;

6) w podatku od nieruchomości do kwoty 1.000 złotych dla poszczególnych płatników;

7) w podatku od lokali do kwoty 500 złotych dla poszczególnych płatników.

Wymienione w poprzednich punktach sumy obejmują wyłącznie należności na rzecz Skarbu, niezależnie zatem od tych sum Izby Skarbowe uprawnione są do umarzania także przypadających od nich dodatków państwowych i samorządowych, na przyjętej w ustawodawstwie skarbowym zasadzie, że dodatki dzielą los należności głównej.

II.

Upoważnia się Izby Skarbowe oraz Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy) do umarzania we własnym zakresie, na zasadzie art. 1, ustęp 1) lit. b) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. grzywien, pochodzących z okresu do dnia 31 grudnia 1931 r. włącznie, nakładanych przez władzę podatkową od należności, wymienionych w lit. a) art. 1 — w tych samych granicach, które dla umarzania zaległości podatkowych określone są w części I niniejszego okólnika.

III.

Upoważnia się urzędy skarbowe do umarzania we własnym zakresie, na zasadzie art. 1, ustęp 1) lit. a) ustawy z dnia 10 marca 1932 r., zaległości w podatkach przemysłowym i dochodowym, pobieranym według działu I ustawy, pochodzących z okresu do dnia 31 grudnia 1931 r. włącznie, do wysokości 100 (stu) złotych w każdym z tych podatków, dla poszczególnych płatników.

W tych samych granicach uprawnione są urzędy skarbowe do umarzania płatnikom podatku przemysłowego i dochodowego, na zasadzie art. 1 lit. b) ustawy z dnia 10 marca 1932 r., grzywien, nakładanych na podstawie przepisów karnych ustawy o podatku dochodowym i ustawy o podatku przemysłowym.

W kwestji umarzania dodatków państwowych i ewentualnie samorządowych, przypadających do podatków, wymienionych w ustępie 1), obowiązują analogicznie postanowienia końcowego ustępu części I niniejszego okólnika.

IV.

Upoważnia się urzędy skarbowe — niezależnie od uprawnień, przysługujących urzędom z § 54 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) — do zezwalania poszczególnym płatnikom na ratałną spłatę wszelkich zaległości w podatkach bezpośrednich i kryzysowych dodatkach państwowych do tych podatków (z wy-

jątkiem zaliczek miesięcznych i kwartalnych na podatek przemysłowy, przedpłat na podatek dochodowy, nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych, podatku od energii elektrycznej oraz podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy) na okres czasu, nieprzekraczający 30 (trzydziestu) miesięcy, do kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych, w ciągu roku budżetowego, nie licząc dodatków samorządowych, 10% nadzwyczajnego dodatku, kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Zarazem upoważnia się urzędy skarbowe do obniżania, na zasadzie art. 1 ustęp 1) lit. b) ustawy z dnia 10 marca 1932 r., kar za zwłokę oraz odsetek za odroczenie, przypadających od zaległości podatkowych, cdraczanych lub rozkładanych na raty w granicach kompetencji urzędów skarbowych, w następujący sposób:

1) do 3% w stosunku rocznym, przy spłacie zaległości, pochodzących z okresu do końca roku 1927;

2) do 6% w stosunku rocznym, przy spłacie zaległości pochodzących z okresu od 1 stycznia 1928 r. do końca roku 1930;

Powyższe ulgi udzielać należy — na indywidualne należycie uzasadnione podania zainteresowanych płatników — w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie.

W odniesieniu do zaległości, pochodzących z okresu od 1 stycznia 1931 r., stosować należy w kwestji kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, dotychczas obowiązujące przepisy.

V.

Wynikające z postanowień niniejszego okólnika prawo umarzania przysługuje Izbowi i urzędowi skarbowym zarówno w wypadkach bezwzględnej nieściągalności, jako też w wypadkach, gdy ściągnięcie zaległości w drodze przymusowej mogłoby zagrozić egzystencji ekonomicznej płatnika.

Za bezwzględnie nieściągalne należy uważać zaległości w następujących przypadkach:

a) faktyczne zwinięcie przedsiębiorstwa (np. bez wykreślenia z rejestru handlowego) lub wogóle warsztatu pracy i niemożność ściągnięcia zaległości od byłego przedsiębiorcy;

b) śmierć płatnika lub emigracja na stałe, bez pozostawienia majątku wystarczającego na pokrycie zaległości;

Niemożność ustalenia miejsca pobytu płatnika, nieposiadającego w kraju żadnego majątku;

d) jeżeli wdrożona egzekucja została zaniechana, ponieważ kosztą egzekucyjne przewyższają kwotę, jaka może być osiągnięta w drodze egzekucji;

e) we wszystkich innych przypadkach bezskuteczna egzekucja: jednokrotna przy zaległościach do sumy 200 (dwieście) złotych i co najmniej dwukrotna przy zaległościach powyżej sumy 200 (dwieście) złotych; należy mieć jednakowoż na uwadze, że ostatni raz przeprowadzona egzekucja winna mieć miejsce w ciągu

ostatniego roku, licząc wstecz od daty postanowionej umorzenia.

Umorzenie bezwzględnie nieściągalnych zaległości następuje z urzędu.

Umorzenie zaległości w przypadkach, gdyby ściągnięcie w drodze przymusowej mogło zagrozić egzystencji gospodarczej płatników, następuje zasadniczo na skutek wniesionych przez nich podań, popartych odpowiednimi danymi, stwierdzonymi przez urząd skarbowy, czy to na podstawie przeprowadzonych dochodzeń, czy też na podstawie znajomości miejscowych stosunków. Może jednakowoż nastąpić i z urzędu, według uznania panów kierowników urzędów skarbowych.

VI.

Przeciwko przedsiębiorstwom, nad którymi roztoczony został nadzór sądowy, egzekucja zaległości podatkowych winna być w dalszym ciągu prowadzona, a nawet intensywniej, gdyż w toku nadzoru sądowego egzekucja zaległości podatkowych, w stosunku do innych dłużców przedsiębiorstwa, korzysta ze stanowiska uprzywilejowanego.

W razie jednak zawarcia przez płatnika ugody sądowej z wierzycielami, redukującej ich pretensje, upoważnia się Izby Skarbowe do wyrażania zgody na odpisanie zaległości podatkowych w takim stosunku, w jakim wierzyciele redukują swoje pretensje, zgoda ta jednakowoż może być wyrażona tylko po wniesieniu przez zainteresowanych płatników podań, popartych przychylną opinią właściwej Izby Przemysłowców-Handlowej — oraz z zastrzeżeniem, że odpis zredukowanej sumy zaległości podatkowych nastąpi dopiero po całkowitem wpłaceniu, w czasokresie oznaczonym w układzie, sumy, do uiszczenia której płatnik się zobowiązał.

Powyższe uprawnienie przysługuje Izbowi Skarbowym bez względu na wysokość zaległości podatkowych oraz bez względu na okres, z którego one pochodzą.

VII.

Akcja, mająca na celu umorzenie nieściągalnych zaległości podatkowych na podstawie niniejszego okólnika, winna być podjęta bezzwłocznie i poprowadzona w takim tempie, by do końca czerwca b. r. została ukończona.

W tym celu Izby Skarbowe wydadzą natychmiast podległym urzędom skarbowym takie zarządzenia, jakie każda stosownie do zachodzących warunków uzna za wskazane. Przy wydawaniu tych zarządzeń należy mieć jednak na uwadze, aby wnioski o umorzenie tych zaległości podatkowych, które ze względu na swą wysokość przekraczają kompetencje Izb Skarbowych, przedłożone zostały Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 15-go maja b. r. Wnioski te winny być opracowane pod względem formalnym według obowiązujących w tej mierze przepisów, z powołaniem się na niniejszy okólnik, przyczem zastrzeża się, że nie mogą być łączone w konsygnacje.

W dniu 31 lipca b. r. przedłożą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) Ministerstwu Skarbu, dla celów statystycznych, sumaryczne wykazy, zawierające, oddzielnie dla każdego podatku, ogólną (z całego okręgu Izby) ilość umorzonych pozycji oraz ogólną sumę umorzonego podatku, osobno w kapitale, dodatkach samorządowych i 10% dodatku.

VIII.

Postanowienia niniejszego okólnika mają zastosowanie również do oddziałów bilansowych lub referatów bilansowych, przyczem zakres kompetencji Izb Skarbowych w umarzaniu zaległości podatkowych, znajdujących się na rachunku tych oddziałów lub referatów, pozostawia się w granicach określonych w części I i II niniejszego okólnika.

IX.

Przysługujące na podstawie części I, II i III niniejszego okólnika Izdom i urzędowi skarbowym uprawnienia w dziedzinie umarzania zaległości podatkowych gasną z dniem 30 czerwca b. r.

Natomiast inne postanowienia tego okólnika, o ile chodzi o ratałną spłatę, obniżanie kar za zwłokę i umarzanie zaległości podatkowych na skutek układów sądowych, obowiązują aż do odwołania.

W związku z wydaniem niniejszego okólnika, okólnik z dnia 12 listopada 1932 r. L. D. V. 48539/1/32 przestaje obowiązywać.

(—) *K. Roźnowski*
Podsekretarz Stanu.

103.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1933 r.

Nr. D. IV. 7391/1/33

w sprawie książeczek z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika L. D. IV. 2930/1/31 z dnia 28.VIII. 1931 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 25, poz. 369) Ministerstwo Skarbu podaje poniżej dodatkowy spis zagranicznych klubów automobilowych, które przystąpiły do Związku Międzynarodowego Turystyki (Alliance Internationale de Tourisme):

Nazwa klubu:	kraj:
1) Automobile Association of Ceylan	Ceylon
2) Automobile et Touring Club de Bulgarie	Bulgarie
3) Association Touristique Egyptienne	Egypt
4) Automobile Association of Malaya	Malaya
5) Automobile Association of South Africa	Colonie du Cap État Libre d'Orange Natal Transval
6) Touring Club de France	Afrique Occidentale Française
7) The Iraq Automobile Association	Iraq
8) American Automobile Association Washington	
9) American Automobile Touring Alliance Philadelphie	État-Unis
10) Office de Tourisme de l'A. C. R. Roman-Section A. I. T.	Roumania

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu poleca uznawać książeczki z przepustkami granicznymi, wystawione przez wyżej wymienione kluby.

Kierownik Departamentu (—) *W. Fabierkiewicz*
(Monitor Polski z dn. 11.IV. 1933 r. Nr. 84, poz. 106).

104.

OKÓLNIK DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 1 kwietnia 1933 r.

Nr. 4/IV

w sprawie sprzedaży denaturatu luzem.

Do

wszystkich rejonowych biur sprzedaży, Państwowej Rektyfikacji Spirytusu w Toruniu, oraz Państwowej Hurtowni Wódek Nr. 149 w Stanisławowie.

Powołując się na § 318 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) Dyrekcja P. M. S. ustala niniejszem, aż do odwołania, następujące warunki sprzedaży spirytusu skażonego ogólnym środkiem (denaturatu) luzem do naczyń odbiorcy z wyznaczonych przez siebie składnic Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Denaturat luzem do naczyń odbiorcy może być sprzedawany po obowiązujących każdorazowo cenach każdemu nabywcy, bez wymagania od odbiorcy jakichkolwiek pozwoleń i deklaracji celów zużycia, w dowolnych ilościach, z tem tylko ograniczeniem, że jednorazowy pobór tego spirytusu do naczyń odbiorcy wynosić powinien minimum 2 hl. 100°.

Dyrekcja P. M. S. poleca jednakże mieć na uwadze, że rozlew denaturatu na mocy art. 2-go p. c. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) stanowi wyłączny przywilej Skarbu Państwa.

Dlatego też o wszelkich wypadkach stwierdzenia jakichkolwiek wykroczeń ze strony niepowołanych czynników przeciwko zacytowanemu rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej należy niezwłocznie zawiadomić najbliższe organa władzy skarbowej, jak również Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Dyrektor P. M. S.:

(—) *J. Kulski.*

105.

WYKŁADNIA

Ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

361. (art. 7) Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektórzy notariusze w przypadku sprzedaży nieruchomości, obciążonej długiem z tytułu pożyczki hipotecznej, udzielonej w listach zastawnych, obliczają podstawę wymiaru opłaty stemplowej, należnej w myśl art. 52 i 58 u. o. s. w ten sposób, że do kwoty, którą kupujący zobowiązuje się zapłacić gotówką, doliczają nie całą kwotę, wyrażającą zaległość długu hipotecznego, ale wartość kursową listów zastawnych, przez których wręczenie instytucji kredytowej, będącej w danym wypadku wierzycielem, dłużnik może całkowicie zwolnić się od długu.

Ujęcie powyższe jest błędne, a mianowicie sprzeczne z art. 7 u. o. s., który głosi: „Jeżeli według treści pisma dłużnik ma wykonać jedno z dwu lub więcej świadczeń różnej wartości, to za podstawę wymiaru służy wartość najwyższa”. W przypadku bowiem, o jakim mowa, uiszczenie reszty długu hipotecznego nastąpi bądź w ten sposób, że dłużnik będzie spłacał raty anuitetowe, ustanowione w obliżu, bądź przez wręczenie wierzycielowi listów zastawnych, których wartość nominalna równa się reszcie długu. Ponieważ raty anuitetowe nie mogą być płacone listami zastawnymi, ale muszą być uiszczane gotówką, przeto w myśl wyraźnego brzmienia art. 7 u. o. s. należy do podstawy wymiaru wliczyć wartość wyższą, t. j. kwotę, wyrażającą całą resztę długu, która w dniu sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę sprzedaży, nie była jeszcze uiszczona. (L. D. V. 15098/533).

